

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci žalobce: **P. P.**, zast. Mgr. Petrem Krechlerem, advokátem se sídlem AK v Praze 1, Dušní 906/8, PSČ 110 00, proti žalovanému **Krajskému úřadu Vysočina**, se sídlem v Jihlavě, Žižkova 57, PSČ 587 33, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2013, č.j.: KUJI 108/2013, sp. zn. OOSČ 1077/2012 OOSČ/336/AS/3, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Vysočina ze dne 2. 1. 2013, č.j.: KUJI 108/2013, sp. zn. OOSČ 1077/2012 OOSČ/336/AS/3, se z r u š u j e a věc s e v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení v celkové výši 12.228,--Kč, a to do 8 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Krechlera, advokáta se sídlem AK v Praze 1, Dušní 906/8, PSČ 110 00.**

Odůvodnění:

Městský úřad Havlíčkův Brod vydal dne 13. 11. 2012 pod č.j.: DOP/1352/2012-6, rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 5.000,--Kč, zákaz činnosti

spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost nahradit státu náklady přestupkového řízení ve výši 1.000,--Kč. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal a žalovaný rozhodl o tomto odvolání rozhodnutím ze dne 2. 1. 2013, č.j.: KUJI 108/2013, sp. zn. OOSČ 1077/2012 OOSČ/336/AS/3, tak, že je zamítl a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrdil. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou správní žalobou, kterou odůvodnil v podstatě následujícím způsobem.

Žalobce namítal, že žalované rozhodnutí bylo výsledkem nesprávně vedeného správního řízení, když věc s ním nebyla řádně projednána. O spáchání přestupku byl informován správním orgánem I. stupně podáním ze dne 1. 11. 2012, jímž byl zároveň předvolán k ústnímu projednání přestupku na den 13. 11. 2012. Z účasti na něm se žalobce omluvil dopisem ze dne 9. 11. 2012, a to z důvodu pracovní neschopnosti. Předpokládal proto, že dojde k nařízení nového ústního jednání, nicméně ve věci bylo rozhodnuto hned 13. 11. 2012 bez ohledu na jeho omluvu. Žalobci tak bylo znemožněno navrhnout důkazy a činit jiné návrhy a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. V uvedeném spatřoval žalobce zkrácení na svých procesních právech.

Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že správní orgán I. stupně konal ústní jednání dne 13. 11. 2012 za situace, kdy mu nebyla doručena žádná omluva z nařízeného ústního jednání. Pro projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce tak byly podle něho naplněny zákonné podmínky, tj. že se obviněný bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu nedostavil k nařízenému ústnímu jednání. Správní orgán I. stupně obdržel omluvu žalobce z nařízeného jednání až dne 14. 11. 2012, přičemž tomu muselo být zřejmé, že pokud učiní písemné podání vůči správnímu orgánu I. stupně dne 12. 11. 2012, nemusí být takové podání doručeno ještě před konáním ústního jednání. Za této situace prý mohl žalobce informovat správní orgán I. stupně o zaslané písemné omluvě např. telefonicky, což neučinil a spoléhal na to, že omluva dojde včas. Omluva žalobce tak nebyla podle žalovaného omluvou řádnou, a tak správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění (dále jen „přestupkový zákon“), když jeho přestupkovou věc projednal a rozhodl o ní v jeho nepřítomnosti.

Žalobce namítal, že veškerá podání adresovaná správním úřadům musí být činěna písemně, tedy že telefonické podání není přípustné. Žalobce byl v pracovní neschopnosti od pátku 9. 11. 2012 a hned ten den napsal předmětnou omluvu. Necítil se však dobře, a proto ji zanesl na poštu až v pondělí dne 12. 11. 2012. Takto podaná omluva byla podle žalobce včasná, což dovozoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. . 2009, č.j. 7 As 9/2009-66 (z něhož také krajský soud vycházel, viz dále), podle něhož se za včasnou omluvu považuje nejen omluva doručená správnímu orgánu před nařízeným jednáním, ale i omluva doručená správnímu orgánu po nařízeném jednání, pokud důvod omluvy nastal již před tímto jednáním. Z uvedeného žalobce dovozoval, že správní orgán I. stupně rozhodl ve věci v jeho nepřítomnosti, aniž byly pro takový postup splněny podmínky.

Vzhledem k uvedenému žalobce navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které mu předcházelo. Navrhoval též, aby krajský soud přiznal žalobě odkladný účinek. Tomuto návrhu nadepsaný krajský soud vyhověl usnesením ze dne 12. března 201, č.j. 51A 3/201-14.

Žalobce se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 12. 3. 2013. Odkázal se v něm na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které shledával i po podání žaloby správním. Trval na tom, že žalobce mohl kontaktovat správní orgán I. stupně telefonicky a avizovat mu tak zaslanou omluvu z nařízeného ústního jednání. Podle žalovaného mu také muselo být zřejmé, že pokud podá omluvu k poštovní přepravě až dne 12. 11. 2012, tj. jeden den před konáním nařízeného ústního jednání, tak že bylo nereálné, aby správní orgán obdržel tuto omluvu následujícího dne do 12:30 hodin. Tento reálný předpoklad se také naplnil, když omluva byla doručena správnímu orgánu I. stupně až dne 14. 11. 2012. Krom toho žalovaný poznamenal, že pokud byl žalobce schopen v době pracovní neschopnosti navštívit dne 12. 11. 2012 poštu, tak byl jistě taktéž schopen ve dnech 12. 11. 2012 a 13. 11. 2012 telefonicky, případně elektronicky, kontaktovat správní orgán I. stupně a svoji písemnou omluvu avizovat.

Závěrem vyjádřil žalobce přesvědčení, že přestupek žalobce byl projednán v jeho nepřítomnosti zcela v souladu s § 74 odst. 1 přestupkového zákona, že žalobce nebyl zkrácen postupem žalovaného ani postupem správního orgánu I. stupně na svých právech, a proto navrhoval žalobu zamítnout.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., když shledal důvody ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Dospěl totiž k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Žalovaný popsal v odůvodnění žalovaného rozhodnutí skutkový stav věci (výsledky měření rychloměrem MicroDigiCam LTI, ztotožnění řidiče) a dovodil z něho, že se žalobce dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona o silničním provozu. K tomu dlužno poznamenat, že ani Krajský soud v Hradci Králové nemá pochybnosti o tom, že vozidlo typu Chevrolet CAPTIVA, registrační značky „X“, se v měřeném úseku pohybovalo nedovolenou rychlostí. Dále se zabýval odvolací námitkou, v níž žalobce tvrdil, že správní orgán I. stupně rozhodl ve věci bez toho, aniž by mu umožnil se k věci vyjádřit. Žalovaný k tomu uvedl, že „Správní orgán I. stupně obdržel omluvu obviněného z nařízeného ústního jednání opožděně až dne 14. 11. 2012, přesto, že obviněný byl řádně poučen o nutnosti včasné omluvy z nařízeného ústního jednání. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že obviněnému muselo být zřejmé, že pokud učiní písemné podání vůči správnímu orgánu I. stupně datované dnem 9. 11. 2012 prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb dne 12. 11. 2012, nemusí být toto podání řádně doručeno správnímu orgánu I. stupně dne 13. 11. 2012 před konáním ústního

jednání. Za této situace obviněný mohl správní orgán I. stupně ještě kontaktovat např. telefonicky a informovat o zaslané písemné omluvě z ústního jednání. To však obviněný neučinil a bez dalšího spoléhal na to, že jeho písemné podání bude doručeno správnímu orgánu I. stupně včas. Správní orgán I. stupně postupoval plně v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, když dne 1. 11. 2012 věc přestupku obviněného projednal a rozhodl v nepřítomnosti obviněného. Opožděná omluva obviněného z nařízeného ústního jednání není v žádném případě omluvou řádnou a náležitou.“

Stěžejní odvolací a posléze žalobní námitkou žalobce bylo, že došlo k projednání daného přestupku v rámci řízení před prvoinstančním správním orgánem v jeho nepřítomnosti, a to v rozporu s § 74 odst. 1 přestupkového zákona. Podle něho totiž „O přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.“ Žalobce tvrdil, že se z účasti na jednání řádně omluvil z důležitého důvodu.

K tomu krajský soud ze správního spisu zjistil, že prvoinstanční správní orgán předvolal žalobce k projednání daného přestupku na den 13. 11. 2012 podáním ze dne 22. 10. 2012, č.j.: DOP/152/2012-4. V něm jej řádně poučil o jeho právech, jakož i o následcích spojených s jeho nedostavením se k jednání bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu nebo pokud by se k projednání přestupku odmítl dostavit. Předvolání bylo žalobci doručeno dne 25. 10. 2012, jak je zřejmé z jeho podpisu na doručence. V protokolu z jednání ze dne 13. 11. 2012 je pak záznam o tom, že se žalobce k jednání bez omluvy nedostavil, ačkoliv mu bylo předvolání k němu s dostatečným časovým předstihem doručeno. Poté je v protokolu zaznamenán průběh důkazního řízení a ve správním spisu nato následuje rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu o přestupku ze dne 13. 11. 2012, č.j.: DOP/152/2012-6. Dne 14. 11. 2012 (což byla středa) došla správnímu orgánu I. stupně žalobcova omluva z jednání, nařízeného na úterý dne 13. 11. 2012 ve 12, 30 hodin, a to s tím, že se k jednání nemohl dostavit z důvodu svého onemocnění, pro které je v pracovní neschopnosti. Na důkaz toho žalobce přiložil k omluvě rozhodnutí o své dočasné pracovní neschopnosti. Z něho je patrné, že byl lékařem uznán práce neschopným ode dne 9. 11. 2012 (což byl pátek). Na kdy byla stanovena příští kontrola u lékaře není z uvedeného rozhodnutí zřejmé, nicméně se dá předpokládat, že pracovní neschopnost nebyla stanovena jen na následující dva dny pracovního volna. Ostatně žalovaný se touto otázkou vůbec nezabýval. Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o přestupku odvolání, o němž žalovaný bez dalšího rozhodl dne 2. 1. 2013 pod č.j.: KUJL 108/2013, sp. zn. OOSČ 1077/2012 OOSČ/336/AS/3.

Podle žalovaného byl žalobce řádně a včas předvolán k nařízenému ústnímu jednání, přičemž byl řádně poučen o právním následku nedostavení se bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Přesto se bez omluvy k nařízenému ústnímu jednání nedostavil, a proto proběhlo nařízené ústní jednání bez účasti obviněného

v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Krajský soud se s těmito závěry žalovaného neztotožnil z následujících důvodů.

Podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Toto ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod obsahově zjevně souvisí se zárukami práva na spravedlivý proces podle čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášena pod č. 209/1992 Sb.), ve znění pozdějších protokolů (dále jen „Úmluva“), které se mimo jiné uplatní při rozhodování o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění.

Podle ustanovení § 74 odst. 1 přestupkového zákona koná správní orgán v prvním stupni o přestupku ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Evropský soud pro lidská práva vykládá pojem trestního obvinění autonomně a vychází z jeho materiálního chápání. Z hlediska judikatury tohoto soudu lze řízení o přestupku považovat za řízení, v němž se rozhodovalo o oprávněnosti trestního obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy. Tomuto závěru svědčí v první řadě všeobecná povaha přestupků a řízení o nich. Pro tento závěr hovoří dále punitivní povaha i tvrdost sankcí, které za spáchání přestupků mohou být uloženy. V úvahu je třeba vzít i subsidiární poměr trestných činů k přestupkům (přestupek a trestný čin se odlišují především intenzitou újmy způsobené chráněnému společenskému zájmu). Konečně i pojem správní trestání, jímž je v nauce označován podobor správního práva, do něhož spadá i přestupkové právo, ospravedlňuje závěr, že obvinění z přestupku je svou povahou obviněním trestním. Je-li řízení o přestupku řízením o oprávněnosti trestního obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy, požívá i obviněný z přestupku dalších minimálních práv, mimo jiné, i práva mít přiměřený čas a možnosti k přípravě své obhajoby, práva obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru nebo, pokud nemá prostředky na zaplacení obhájce, práva, aby mu byl poskytnut bezplatně, jestliže to zájmy spravedlnosti vyžadují, a práva vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě (viz čl. 6 odst. 3 písm. b/, c/ a d/ Úmluvy). Efektivní uplatnění všech těchto práv samozřejmě předpokládá, že obviněnému z přestupku budou vytvořeny podmínky pro to, aby projednání trestního obvinění mohl být přítomen. Z tohoto důvodu také čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod prohlašuje právo každého, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti, za právo základní požívající ústavněprávní ochrany. Práva garantovaná v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod se proto nutně musí vztahovat na řízení, v němž je rozhodováno o oprávněnosti trestního obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy, tj. i na řízení o přestupcích před nalézacím správním orgánem. Aplikovatelnost čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod na řízení o přestupcích lze ostatně dovodit i z názvu hlavy páté této Listiny (právo na soudní a jinou právní ochranu) i vzhledem k obecnému charakteru práv garantovaných v čl. 37

a 38 Listiny základních práv a svobod (srov. i nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02).

Krajský soud konstatuje, že prvostupňový správní orgán projednal a rozhodl věc obviněného z přestupku (žalobce) v jeho nepřítomnosti, když vycházel z toho, že ten se před konáním ústního jednání dne 13. 11. 2012 náležitě neomluvil a důležitý důvod omluvy uplatnil způsobem, který jde proti smyslu ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích (žalobce se měl a mohl z nařízeného jednání omluvit předem a včas, konkrétně telefonicky či elektronicky, neboť mu v tom evidentně nic nebránilo). Namísto toho na včasnou omluvu podle žalovaného rezignoval. Krajský soud tento závěr nesdílí.

Přestupkový zákon koncipuje řízení o přestupku v prvním stupni jako řízení s ústním jednáním za přítomnosti obviněného z přestupku. Ústním projednáním přestupku před správním orgánem I. stupně za účasti řádně předvolaného účastníka je tedy sledována a také garantována právní jistota spolehlivého zjištění skutkového stavu věci a prokázání viny či nevin, jakož i právo na spravedlivý proces. Vzhledem ke klíčovému významu ústního jednání v přestupkovém řízení a vzhledem k závažnosti následků nedostavení se k tomuto jednání, musí proto být předvolání učiněno v takové formě, která nevzbuzuje pochybnosti, zda obviněný z přestupku byl řádně předvolán. Stejný klíčový význam má ovšem i řádné posuzování dalších zákonných podmínek umožňujících projednat věc v nepřítomnosti obviněného z přestupku, kterými jsou odmítnutí tohoto obviněného dostavit se k projednání věci nebo nedostavení se obviněného z přestupku bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Jelikož v oblasti správního trestání platí princip presumpce nevin a z něho vyplývající zásada rozhodování v pochybnostech ve prospěch obviněného, je potom třeba každou pochybnost v uvedených směrech vykládat ve prospěch obviněného z přestupku. Pochybnosti o tom, zda byl obviněný k ústnímu projednání přestupku řádně předvolán, tj. zda měl možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, k důkazům o nich, a možnost navrhnout důkazy na svou obhajobu, a o tom, zda se odmítl dostavit k projednání věci nebo zda se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, postihují ve svém důsledku i zjištěný skutkový stav věci, který je podkladem pro správní rozhodnutí.

Lze tak shrnout, že obviněný z přestupku má v řízení o přestupku, který je mu kladen za vinu, základní právo, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti, tj. má právo být přítomen ústnímu jednání o přestupku podle § 74 zákona o přestupcích, ledaže by odmítl, ač byl řádně předvolán, se k projednání přestupku dostavit, nebo se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Pokud by se tedy ústní jednání konalo v nepřítomnosti obviněného z přestupku, aniž by byly splněny zákonné podmínky ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, došlo by k porušení základního práva tohoto obviněného podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Vzhledem k již výše uvedenému krajský soud konstatoval, že žalobce byl sice řádně předvolán k ústnímu jednání, které bylo nařízené na 13. 11. 2012, nicméně že mu v účasti na něm bránil objektivně daný důležitý důvod, pro který se nemohl dostavit k jednání (pracovní neschopnost vystavená lékařem). Tento závěr odpovídá obsahu spisu. Krajský soud se přitom neztotožňuje se závěrem žalovaného, že žalobce důležitý důvod omluvy uplatnil způsobem, který jde proti smyslu ustanovení § 74 odst. 1 přestupkového zákona, když se neomluvil telefonicky či elektronicky.

Jak již bylo uvedeno, podle § 74 odst. 1 přestupkového zákona lze věc projednat v nepřítomnosti obviněného z přestupku jen tehdy, jestliže ten odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednávání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Za vadu řízení se pak považuje, pokud věc bude projednána v nepřítomnosti obviněného, který se nedostavil bez náležité omluvy, ale je tady i existence důležitého důvodu. Z hlediska nutné součinnosti obviněného z přestupku proto musí správní orgán i při existenci důležitého důvodu zhodnotit i závažnost skutečnosti, pro kterou mu obviněný nedoručil náležitou omluvu. Žalovaný se však touto otázkou vůbec nezabýval, respektive pracovní neschopností žalobce a jejího vlivu na včasnou omluvu z jednání. Z obsahu spisu přitom vyplývá, že žalobce onemocněl v pátek a omluvu z jednání zaslal doporučeně hned následující pracovní den, tj. v pondělí, přičemž jednání bylo nařízeno na úterý po poledni. Při masívní reklamě České pošty „Dnes podáte, zítra doručíme“ nevidí krajský soud důvod pro znepokojení žalobce, že jeho omluva včas na místo určení nedoručí. Vždyť se jednalo o doručení dopisu do okresního města ze Středočeského kraje, navíc z oblasti Prahy, k jednání nařízenému až na druhý den odpoledne.

Krom toho je sice skutečností, že pravý smysl má omluva učiněná ještě před událostí, která má nastat, nicméně k takové omluvě nejsou vždy objektivně podmínky (viz náhlé onemocnění, jako v dané věci). Proto také ani zákon o přestupcích, ani správní řád nehovoří o omluvě předem, tedy ještě před událostí, která má nastat. Ustanovení § 74 odst. 1 přestupkového zákona totiž hovoří o „náležité omluvě“ a ustanovení § 59 správního řádu o „bezodkladné omluvě správnímu orgánu s uvedením důvodů“. Z těchto ustanovení proto nelze dovodit, že se účastník řízení musí vždy omluvit předem, a to ještě před očekávanou událostí. To vždy závisí na okolnostech, za nichž došlo k pracovní neschopnosti. Obecně proto náležitou omluvou či bezodkladnou omluvou správnímu orgánu může být i omluva učiněná s určitým odstupem času po události, která měla nastat, jež podle konkrétních okolností splňuje znaky náležité či bezodkladné omluvy správnímu orgánu. Za takovou omluvu považuje krajský soud z výše uvedených důvodů i omluvu žalobce, byť došla správnímu orgánu I. stupně až po jednání.

Namísto vyhledávání všech rad, jak se mohl a měl žalobce z účasti na nařízeném ústním jednání omluvit (ostatně telefonické podání správní řád výslovně nezná a elektronické podání bez uznávaného elektronického podpisu by musel žalobce potvrdit do 5 dnů písemně, a to by bylo již v té době, kdy měl správní orgán I.

stupně písemnou omluvu k dispozici), by přitom bylo ze strany žalovaného jistě smysluplnější, pokud by žalobci dal možnost vyjádřit se k věci alespoň v odvolacím řízení. Aby tak zjistil, čím se vlastně chtěl odvolatel (žalobce) bránit, jaké námitky zůstaly skryty a teprve až podle toho rozhodnout o dalším osudu napadeného prvostupňového správního rozhodnutí. Zvláště když již měl povědomost o důvodu žalobce, který mu bránil dostavit se k nařízenému ústnímu jednání. A že pracovní neschopnost je důležitým důvodem, omlouvajícím obviněného z přestupku z účasti na jeho projednání, o tom nemá krajský soud sebemenších pochybností, respektive, netroufal by si práce neschopné osobě ze zdravotních důvodů organizovat denní režim. Krajský soud proto uzavřel, že žalovaný pochybil, pokud dospěl k závěru, že se žalobce nedostavil k jednání nařízenému na den 13. 11. 2012 bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Řízení o přestupku před správním orgánem I. stupně bylo proto stiženo podstatnou vadou, neboť nebyly splněny podmínky pro projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce a bylo tak porušeno základní právo žalobce podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (aby věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům). Vzhledem k tomu krajský soud žalované rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právními názory vyjádřenými v tomto rozsudku (viz § 78 odst. 5 s.ř.s.).

Žalobce byl ve věci úspěšný, když jím žalované rozhodnutí bylo zrušeno, a proto má právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s.ř.s.). Jeho důvodně vynaložené náklady soudního řízení spočívaly v náhradě soudního poplatku ze žaloby ve výši 3.000,--Kč a soudního poplatku z návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000,--Kč, odměně advokáta při zastupování za celkem dva úkony právní služby po 3.100,--Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby soudu - § 11 odst. 1 písm. a/ a c/ a § 9 odst. 3 písm.f/ ve spojení s § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb., v platném znění) a v náhradě hotových výdajů 600,--Kč za celkem dva úkony (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky). Náhrada nákladů řízení bez daně z přidané hodnoty by tak činila celkem 10.800,--Kč. Protože je ale zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, jak soudu doložil, byla k uvedené částce připočtena podle § 57 odst. 2 s.ř.s. ještě výše této daně (21%) z odměny za zastupování a náhrad ve výši 1.428,--Kč, takže celková výše náhrady nákladů řízení činí 12.228,--Kč. Náklady řízení je žalovaný povinen zaplatit podle výroku II. tohoto rozsudku zástupci žalobce, neboť je advokátem (viz § 64 s.ř.s. a § 149 odst. 1).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 28. listopadu 2013

JUDr. Pavel Kumprecht, v.r.
samosoudce